

[Mimi Jakobsen]

hedspolitik. Trods statsministerens omtale af NATO som en betydelig faktor, som en væsentlig del af sikkerhedspolitikken, manglede man efter vores opfattelse konklusionerne; man manglede den solidaritet over for de lande, vi er sammen med i NATO, som man ellers er så flot med at udkaste til lande, der ligger lidt længere væk – det er måske også lidt nemmere.

Og så denne sammenkædning med u-landspolitikken. Jeg skal ikke afvise, at der på meget lang sigt kan være en sammenhæng, men i øjeblikket er det ikke det aktuelle problem. Det aktuelle problem er, at NATO er den ene del af en magtbalance, hvor Warszawa-pagten står på den ene side og vi står på den anden. Der drejer det sig om Danmarks bidrag til den balance, og det er det, vi føler fra CDs side ikke kan opfyldes med mindre end en tre pct.s stigning, fordi denne stigning ud over prisstigningerne giver muligheden for den teknologi, som vore venner i Warszawa-pagten i hvert fald ikke skyr nogen midler for at få; de tilsidesætter gerne andre udgifter for at få dem.

U-landspolitikken har jo fået nye ord med på vejen af svenskeren Gunnar Myrdal. Jeg skal ikke foregribe den forespørgselsdebat, vi skal have her, kun sige, at disse synspunkter ikke er nye for CD: allerede for to år siden udtalte vore ordfører, hr. Erhard Jakobsen, at han opkastede det spørgsmål, hvorvidt man ikke i højere grad skulle tage pengene over fødevarebistanden, altså simpelt hen sætte mad som hovedmålet, fordi vi, trods alle de projekter, der måtte være vellykkede, trods al den langsigtede støtte, vi giver, alligevel må se, at et stigende antal mennesker dør for os. Millioner af mennesker dør af sult, mens vi tænker langsigtet. Spørgsmålet er, om vi kan leve med det.

Regeringens energipolitik indeholdt desværre den traditionelle begrundelse for, at man stadig ikke tager en beslutning om indførelse af atomkraft i Danmark. Man kunne dog i det mindste snart forvente en lidt varieret begrundelse. Men det er stadig væk den samme, og vi må fra CDs side sige om denne begrundelse, at det er sørgeligt, det er perspektivløst, at man ikke tager atomkraften med ind som en del af den mangestregede energiforsyning.

Et andet punkt, hvor CD traditionelt er uenig med socialdemokratiet og regeringen i

dens synspunkter, er spørgsmålet om kultur- og uddannelsespolitikken. Det har aldrig været de økonomiske ting, der skilte os, det skal nu dertil siges, men det har været et spørgsmål om indholdet ikke mindst i uddannelserne, hvor vi ser det som altafgørende også for dansk erhvervslivs fremtid, at vi får nogle uddannelser af en overmåde høj kvalitet, for vi kan aldrig i dette land konkurrere på pris – det ligger vore lønninger heldigvis for højt til – men vi skal til gengæld konkurrere på kvalitet, og det taler for, at vi strammer uddannelseskraft og strammer kvalitetskrav hele vejen igennem og ikke går den modsatte vej. Kvaliteten fastholdes ikke alene ved hjælp af eksaminer og karakterer; det er selvfølgelig indholdet af det, man går til eksamen i, der er afgørende, og det, man får karaktererne for, men vi ser stadig væk, at tendensen fra folkeskoleloven breder sig op igennem systemet, og vi er stadig væk lige bekymrede for det.

Det store problem til foråret bliver formodentlig overenskomstforhandlingerne. Statsminister Anker Jørgensen har jo flere gange med styrke fremhævet, at regeringen ikke ønsker at gribe ind, og vi bakker statsministeren ganske og aldeles op i dette synspunkt, men det må så også betyde, at man ikke fra nogen sider inden overenskomsterne begynder at lovgive på dette område på en sådan måde, at balancen mellem parterne forskydes. Man kan ikke tale om, at man ikke griber ind i forhandlingerne, og så skabe en lovgivning på et eller andet område, som på forhånd opfylder en af parternes krav og derved forskyder forhandlingsbalancen. Derfor må vi naturligvis også afvise – også af den grund – forslag om overskudsdeling inden overenskomsterne. Det forlyder nu, at man selv vil tage det op på arbejdsmarkedet – det må man selv om – men der skal ikke lovgives i dette ting inden overenskomsterne på en sådan måde.

Hvad enten den centrale fond stadig er inde i billedet eller den ikke er det, skal jeg i hvert fald slå fast, at centrum-demokraterne under ingen omstændigheder kan acceptere en central fond, og vi kan ikke acceptere anslag mod arbejdsgiverens ret til at lede og fordele arbejdet, men er i øvrigt under andre forhold end lige forud for nogle overenskomstforhandlinger positivt stemt over for en form for overskudsdeling. Vi har også selv